

อยู่กับความตาย

เถาธรรม แปลจาก “Living with Death”

โดย Mickey Chiang, Impact Aug-Sept 2005

เรามีบทเรียนมากมายว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไรให้มีความสุขความสำเร็จ ไม่ว่าจะป็นหนังสือ How to ต่าง ๆ หรือแม้แต่วรรณกรรมคริสเตียนเองก็มีมากมายที่สอนเรื่องการดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสเตียนที่ดีและการรับใช้ในโลกรนี้ แต่พระคัมภีร์ก็สอนเราว่า เราเป็นเพียงผู้รอนแรมอยู่ในโลกรนี้ชั่วคราว บ้านถาวรของเราอยู่ในสวรรคกับพระเจ้า และวันหนึ่งเราต้องตายทุกคน บทความนี้แปลเพื่อจุดประกายความคิดในเรื่องนี้ให้เราเตรียมพร้อมที่จะจากโลกรนี้ไปอยู่ชั่วนิรันดร์กับพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้สร้างและผู้ทรงช่วยเราให้รอด- ผู้แปล

สิ่งแน่นอนที่สุดในชีวิตคือความตาย ผู้เขียนสคุดีรู้ข้อนี้ดี เมื่อเขาตั้งคำถามอันให้สติว่า “มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย ผู้ใดจะช่วยกู้วิญญาณจิตของตนจากมือของแดนผู้ตายได้” (สคุดี 89:48) ใช่แล้ว มนุษย์คนไหนกันที่ทำเช่นนั้นได้! พระคัมภีร์บันทึกว่า เอโนคดำเนินกับพระเจ้า (ปฐมกาล 5:24) เขาไม่ตาย และเอลิยาห์ถูกพายุหมุนหอบขึ้นสวรรคไป (2 พงศกัณฑ์ 2:11) ส่วนพวกเราที่เหลือต้องประสบกับความตาย และเราต้องเผชิญกับความตายของคนในครอบครัวอย่างแน่นอน ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ส่วนมากเราไม่ชอบคิดเรื่องความตายเลยด้วยซ้ำ หลายคนคิดเอาว่า พวกเขาจะมีชีวิตยืนยาว และจะเสียชีวิตก่อนคู่ครองและลูก ๆ แต่ทว่า ความตายอาจมาถึงใครก็ได้ในเวลาใดก็ได้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ หลานของผมนคนหนึ่งอายุสามสิบเศษ ๆ เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ที่เกิดขึ้นห่างจากบ้านของเขาเองเพียง 200 เมตรเท่านั้น ไม่กี่สัปดาห์ต่อมาลูกชายวัย 26 ปีของเพื่อนผมเสียชีวิตอย่างปุบปับขณะออกกำลังกายทั้งสองกรณีนี้ความตายเกิดขึ้นอย่างฉับพลันโดยไม่คาดคิด

ความตายของแม่ที่รักของผมในเดือนมีนาคม 2005 ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันโดยไม่คาดคิด แม่เป็นมะเร็งลำไส้และมีอายุเกือบ 90 ปีแล้ว เนื่องจากแม่เป็นคริสเตียน เราได้รับการปลอบประโลมใจจากการได้รู้ว่าแม่ไปอยู่ในที่ที่ดีกว่าเดิมมาก ถึงกระนั้น ครอบครัวก็รู้สึกสูญเสียและปวดร้าวอย่างลึกซึ้งจากการพลัดพราก

ครอบครัวคริสเตียนจะเตรียมตัวรับการสูญเสียสมาชิกครอบครัวได้อย่างไร? มีหลายด้านด้วยกันที่เราเตรียมพร้อมได้และควรเตรียมให้พร้อม ด้านแรกคือสิ่งที่อาจเรียกว่าการเตรียมพร้อม

ด้านเอกสาร นี้อวมถึงกรรมธรรม์ประกันชีวิตเพื่อจัดหาทรัพย์สินไว้ให้คนที่อยู่ในความดูแลของเรา และ
พินัยกรรม เพื่อให้การส่งผ่านทรัพย์สินและสมบัติต่าง ๆ เป็นไปโดยราบรื่นตรงกับความต้องการของ
ผู้ตาย คุณแม่ผมเห็นการณ์ไกล ท่านให้ทนายความคนหนึ่งร่างพินัยกรรมขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ใช่ว่าแม่จะ
มีทรัพย์สินมากมายให้ลูกหลาน แต่การมีพินัยกรรมก็ทำให้อะไร ๆ ง่ายขึ้นสำหรับครอบครัว

ด้วยเหตุที่ครอบครัวส่วนใหญ่ไม่ชอบพูดเรื่องพินัยกรรมและความตาย ความปรารถนาของ
สมาชิกแต่ละคนอาจไม่ปรากฏจนกระทั่งสายเกินไปที่จะสอบถามให้ประจักษ์ ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญ
ที่จะต้องเตรียมการจัดงานศพไว้ตั้งแต่แรก ตัวอย่างเช่น

* คุณทราบไหมว่า คุณพ่อ คุณแม่ พี่ น้อง หรือลูก ๆ ต้องการให้แพทย์ช่วยให้ฟื้นขึ้นมาอีกไหม
ถ้าหัวใจของพวกเขาหยุดเต้นระหว่างการรักษาพยาบาล

* พวกเขาต้องการให้ฝังศพหรือเผา

* พวกเขาอยากให้จัดงานไว้อาลัยแบบไหน

* พวกเขาอยากให้ร้องหรือบรรเลงเพลงอะไรในงานไว้อาลัย

* ควรปักป้ายแบบไหนที่ดวงซู้

* หากพวกเขาจะให้เผา ควรเอาเข้าไปโปรยไหม? ถ้าจะโปรย ไปโปรยที่ไหน? ถ้าไม่เอาไป
โปรย ควรเก็บเข้าในผอบแบบไหน และควรเก็บผอบนั้นไว้ที่ไหน? (ที่บ้านหรือที่สุสาน)

บางทีการพิมพ์แบบสอบถามให้สมาชิกครอบครัวตอบ อาจเป็นวิธีที่จะช่วยให้ได้ข้อมูลอัน
จำเป็นโดยไม่ก่อให้เกิดความขัดเคืองแก่ผู้ใดโดยไม่จำเป็น

ในกรณีที่คุณพ่อคุณแม่ของคุณประสงค์ให้ฝังเคียงกัน คุณก็ต้องจัดการเรื่องนี้ตั้งแต่เขายังมีชีวิต
อยู่ คือต้องจองที่ไว้ล่วงหน้า ถ้าคุณพ่อคุณแม่เลือกที่จะเผาและอยากให้เผ่าอยู่ในบ้วเดียวกันในสุสานก็
ต้องติดต่อหาบ้วที่ใหญ่ขึ้น

การเตรียมการด้านจิตวิญญาณเป็นด้านที่สาม และการเตรียมการด้านจิตใจเป็นด้านที่สี่ การ
เตรียมการด้านจิตวิญญาณและด้านจิตใจนั้นเป็นเรื่องพูดได้ง่ายกว่าทำ โดยพื้นฐานแล้ว คริสเตียน
เตรียมพร้อมสำหรับความตายโดยการดำเนินชีวิตแต่ละวันประหนึ่งว่าวันนั้น ๆ เป็นวันสุดท้ายที่จะอยู่
ในโลกนี้ การแบกกางเขนของตนอย่างที่พระเยซูทรงสั่ง (ลูกา 14:27) คือการเตรียมที่จะตายเพราะเป็นค
ริสเตียน ดังนั้น ในทางกลับกัน เราเตรียมพร้อมที่จะตายอย่างคริสเตียนโดยดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียน
ซึ่งติดตามพระเยซู

ความตายมาถึงทุกคน ทั้งคนชั่วและคนชอบธรรม “แต่ถ้าคนอธรรมคนใดหันกลับเสียจากบาป
ซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเราและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม
เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาไม่ต้องตาย” (เอเสเคียล 18:21) เมื่อพระเจ้าตรัสถึงการดำรงชีวิตอยู่

พระองค์หมายถึงชีวิตนิรันดร์ ถ้าไม่แน่ใจว่าจะมีชีวิตนิรันดร์ เราก็ยอมไม่พ้นต้องกลัวตาย ความกลัวตายนี้อยู่ที่ทั่วทุกหนแห่ง พระเยซูเสด็จมา “เพื่อโดยทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมารเสียได้ และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย” (ฮีบรู 2:14, 15)

ฉะนั้น คริสเตียนไม่ควรกลัวตาย แท้จริง ตลอดสองเดือนที่คุณแม่ของผมอยู่ในโรงพยาบาลและสิบหกวันที่อยู่ในสถานพยาบาลผู้ป่วยระยะสุดท้าย แม่ไม่เคยแสดงว่ากลัวตายเลย หลายคนแสดงแนวทางการดำเนินชีวิตแก่เรา ส่วนคุณแม่แสดงให้เห็นกรอบคร่าวของท่านเห็นแนวทางที่คริสเตียนควรเผชิญความตายคือวิธีที่คริสเตียนควรตาย

สองสามคืนก่อนที่คุณแม่จะเสียชีวิต ผมตื่นขึ้นกลางดึก เห็นคุณแม่กำลังเหยียดแขนขาขึ้นสูงที่สุดเท่าที่ทำได้ ในภาวะอ่อนแอและกำลังจะตาย การทำเช่นนั้น คุณแม่คงต้องใช้ความพยายามมากทีเดียว ผมถามว่า “แม่ต้องการอะไรไหม?” คุณแม่โบกมือไล่ผมอย่างรำคาญ คุณแม่กำลังเหยียดมือไปหามือของบางคนอาจจะเป็นทูตสวรรค์หรือพระเยซูกระมัง? อาจเป็นไปได้ เพราะเมื่อคุณแม่ตื่นขึ้นตอนเช้า ท่านมองไปรอบ ๆ และดูเหมือนประหลาดใจที่ยังอยู่ในห้องของสถานพยาบาล เสียหายที่ผมไม่อาจเข้าใจคำพิมพ์ของแม่ว่าบุคคลนั้นเป็นใคร

พระเจ้าอยู่ที่ไหนขณะที่คุณแม่ทนทุกข์อยู่ในโรงพยาบาลและสถานพยาบาลผู้ป่วยระยะสุดท้าย? เหตุใดพระองค์ไม่รับคุณแม่ไปโดยเร็ว ท่านจะได้ไม่ต้องทรมาน? เรามักมีคำถามเช่นนี้ ทว่า เมื่อผมมองย้อนไป ตอนนี้ ผมเห็นว่า พระเจ้าสถิตอยู่ด้วยในทุกขั้นตอนและพระองค์เปี่ยมด้วยความรัก ผมอัศจรรย์ใจว่า พระเจ้าช่างรักเมตตาและใส่พระทัยยิ่งนัก พระองค์ทรงอนุญาตให้คุณแม่ได้ไปเที่ยวนิวซีแลนด์เมื่อหายป่วยอย่างอัศจรรย์หลังจากผ่าตัดเอากระเพาะออกไปครึ่งหนึ่ง และตัดลำไส้ไปส่วนหนึ่ง ภายในหนึ่งสัปดาห์ ท่านเดินไปรอบหอผู้ป่วย และตอนปลายสัปดาห์ที่สอง คุณแม่ก็เดินได้ครึ่งกิโลเมตร ทั้งที่อายุเกือบ 90 แล้ว การเดินทางไปนิวซีแลนด์เป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุดซึ่งเราได้ไปกับคุณแม่ และดีที่สุดที่ท่านเคยมี ท่านเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ การล่องแม่น้ำการนั่งรถไฟสายทรานส์อัลไพน์ผ่านภูเขา การล่องเรือสำราญ อาหารเลิศรส การดื่มน้ำบริสุทธิ์เย็นเฉียบโดยตรงจากลำห้วย การพูดคุยกับลูก ๆ หลาน ๆ พระเจ้าประทานช่วงเวลาแห่งความชื่นชมยินดีนี้ไว้ในความทรงจำของเราและประทานภาพที่เราถ่ายกับคุณแม่ไว้ในอัลบั้ม พระเจ้าทรงเตรียมเราสำหรับการจากไปของท่าน

ครั้นแล้ว มะเร็งกลับมาและแพร่กระจาย พระเจ้าทรงช่วยไม่ให้คุณแม่เจ็บปวดแสนสาหัสอย่างที่ผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งมักประสบ จนถึงวันสุดท้าย แม่ไม่รู้สึกรำคาญเพราะมะเร็งเลย ความเจ็บปวดเกิดจากเข็มและหลอดที่แพทย์พยาบาลเสียบใส่ร่างกายของท่านต่างหาก เราหัวใจสลายเมื่อเฝ้าดูคุณแม่มีอาการทรุดลงเรื่อย ๆ ขณะที่อวัยวะภายในแต่ละอย่างทยอยหยุดทำงาน แต่เมื่อเรามองย้อนไป บัดนี้เรา

มองเห็นว่าช่วงขณะอันน่าทุกข์ใจนี้ให้เวลาสำหรับ การบอกลา ปล่อยวางและเตรียมสำหรับการจากไปของแม่ เราตระหนักว่าพระเจ้าทรงรับคุณแม่ไปในช่วงระยะอันสั้นทีเดียว ผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งแบบท่านจำนวนมากเจ็บปวดเรื้อรังอยู่เป็นปี ๆ ใจครับ พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น การรู้เช่นนี้ทำให้ผมหายกลัวตายไปมากทีเดียว ช่วยให้ผมเตรียมตัวสำหรับความตายของตนเองที่จะมาถึงอย่างแน่นอน

ในอนาคตที่ไม่แน่นอน ไม่ว่าจะเป็ความตายแบบปุบปับหรือยืดเยื้อ ภาพคุณแม่เหยียดมือออกไปหาใครสักคนที่อยู่ในความทรงจำของผมก็มีส่วนช่วยเหมือนกัน การวาดภาพว่าพระเจ้าทรงรออยู่และยื่นพระหัตถ์มาหาคุณและผมในช่วงสุดท้ายของการเดินทางแห่งชีวิตเป็นสิ่งที่ปลอบประโลมใจได้ดียิ่ง